

4

ה' תרומה, אך הכהן שמפטם פרתו של ישראל זה
כמאכיל ולא כמהנה, והנה תרומה שנפלה
בדירה לקדושה של ישראל ונתבטלה פשוט שמותר
לישראל לאכול, וכן נמי כהן שעירב תרומה בהבשיל
נדיה מנותן טעם יכול להזמין את ישראל על שולחנו,
אם יאסור לכהן לערב תרומה בתוך קדושת ישראל
בדירה מכדי נ"ט, נהי משום מבטל איסור לכתחלה
יבא גבי כהן דהא היתרא הוא לגביה, מ"מ ה"ל
בדירים להאכיל תרומה לישראל ולא כמהנהו אלא
בדכיל, והנה בפיטום כהן שפיטם פרתו של עצמו
ביתר לישראל ליקח הפרה מהכהן, אבל לא יאכיל
בית ישראל דהוה כמאכיל ולא רק כמהנה, זהו כונת
הב"י יקר. נמצא מ"מ פריך ש"ס בע"ז שפיר דאי
ה"ל שכירות קניא ה"ל פרתו של כהן וכשכלו ימי
השירות ה"ל כישראל שלוקח מכהן פרה שנתפטמה
התרומה, וזה מותר. ואמנם במרדכי שם הקשה
הב"י יקר א"כ אמאי אנו אוכלים תרנגולים
הנתפטמים מהשרצים. נראה דעיקר הקושיא דהוה
דאי כמאכיל בידים, כיון שאנו יודעים שכך דרכן
ה"ל אותן עופות היה לנו לשומרם שלא יאכלו. מ"מ
בפירוש רבינו יקר נראה כל מעיין שהאמת כמו
שכתבתי, ולק"מ קושיא הנ"ל:

משנה חק' סופר מפפד"מ

תשובה סח

שיל"ת, פה פ"ב יום ה' י"ב ניסן קפ"ה לפ"ק.
את חג המצות יחוג בדצינות תלמודי התורני המופלא
מו"ה יעקב נ"י:

ה' בשר שבין צלע י"ב לז"ג שהזהיר עליו בעל
זבח שמואל [סוף דיני ניקור חלק הפנים אות
י' וכן הרב הגאון מו"ה שמואל לאנדוי בס' נב"י
ב [חיו"ד סי' ל"א] והעתיק דבריהם בעל אהל
י"ק. דע כי אין לנו אלא דברי האחרונים אשר
נפיקם אנו חיים והסכמת ש"כ סי' ס"ד [סק"י]
דברי משאת בנימין שאפי' צלע י"ג גופיה אינו
י"א חומרא. אך האמת כי הבשר הזה צריך קצת
יהיה, ומפשיטים השלי"ם העור דק מעליו שהוא
י"ב לחלב הכסלים ומכ"ש בשר שסמוך לבטן
כטבור שקרוב מאד לחלב הפריסה, וצריך השגחה

(א) תשובה זו היא מהנו"ב עצמו, ובנו הנ"ל מבאר דבריו
בשו"ת שיבת ציון סי' כ"ז. וראה בליקוטי הערות מו"מ בין
דברים רבים הדנים בכונת הנו"ב, ואם יש נ"מ לדינא בין

להפשיט משם השלי"ם ההוא, והקצבים הישראלים
בקיאים ואומנים בזה, וכן מנקרים איזה גיד דם בין
צלע לצלע היורדים מחזה וגם בזה בקיאים. אמנם
במקומות שישראלים אוכלים חלק האחרונים וממונים
מנקרים בקיאים על זה, אז מניחים אפי' הצלע הי"ב
לאחרונים ומוסרים אותו להמנקרי אחרונים בכלל
שאר דברים שצריכים ניקור, ואין להקצבים אלא
י"א צלעות בחלק הפנים, ואין עליהם לנקר שום
ניקור כ"ש. ומשו"ה צווח בעל זבח שמואל שהיה
בק"ק ליסא ששם מנקרים האחרונים, אם יעזבו
הצלע י"ב עם הבשר שבינה לבין הי"ג להקצבים
והם אינם מנקרים שום דבר יכולו לירי איסור, אך
במקומנו שהאחרונים אוכלים רק האינם נימולים
מפני טורח בניקור, א"כ הבשר שבין הצלעות הנ"ל
שניקורו קל ואין בו טורח וגם אינו חמור כ"כ
והקצבים מנקרים אותו ונאמנים עליו, יאכלו עניים
וישבעו. והרב בס' נב"י מיתי ראה מק"ק פראג
ששם מנקרים אחרונים, לק"ק פאקש, ולא דמי להדרי,
ובעל אהל יצחק העתיק ולא שם על לב, ודי בזה
למבין:

משנה חק' סופר מפפד"מ

תשובה סט

שיל"ת, נהי ליום ג' כ"א אדר תק"צ לפ"ק.
שוב"ט לירי הרב המפואר ומהולל כמו"ה אברהם
נ"י:

ספרו כאן הגיעני ואשר העירני עליו בשני דברים
הנני להשיב. ראשון תחלה מ"ש בכרתי ס"י
ס"ה שמנקר אחד הרעיש העולם שגיד הנשה הוא
גיד אחד שאינו נמצא אלא בבהמות זכרים ולא
בנקבות, ולא מצאו חכמי פראג מענה עד שהגאון
בעל פלתי הראה לו בסמ"ג שכתב מצות גיד הנשה
נוהג בזכרים ונקבות, וא"כ ע"כ איננו אותו הגיד,
ורבים תמחו על שגגה גדולה שיצאו מהשליטים,
דסמ"ג מיירי שנוהג בזכרים ישראלים ונקבות כדרכו
בכל המצות לכתוב כן, אבל מהגיד לא מיירי אם
הוא הנמצא בזכרים ונקבות אי לא, וכיון שטעות
נזרקה לפני הגאונים הנ"ל ודחה לזה בקנה, נמצא

דעתו לדעת מרן.
(א) בליקוטי הערות מובא שהג"ר יהונתן זצ"ל עצמו הגיה
הכו"פ אשר הדפיס בחייו ומחק תיבת סמ"ג וכתב